

Hvis man ser, hvorledes flygtninge fra Eksjugoslavien er fordelt i dag, så synes jeg, det er et meget pædagogisk eksempel på de problemer, der er, ved at man ikke indtil videre er blevet enige om byrdefordelingen. UNHCR, altså FN's Flygtningehøjkommissariat, har jo skønnet, at mens der i Danmark er 22.000 asylsøgere fra Eksjugoslavien, er tallet fra Tyskland 330.000, men et land som Spanien, der er mange, mange gange større end Danmark, ikke kun i geografisk areal, men også i befolkningsmængde, har kun modtaget 2.500. Jeg synes de tal taler deres tydelige sprog om, at der er behov for en enighed på det her område. Og der er for Det Konservative Folkeparti da heller ikke nogen tvivl om, at der vil være et fortsat pres mod EU, først og fremmest fra Middelhavsregionen, men også fra andre dele af verden, fremover på det her område. Derfor er det nødvendigt at få etableret f.eks. en ordentlig byrdefordeling.

Men vi synes også, at reglerne bør være ens. Dermed fjerner vi nemlig mulighederne for det, man med et populært sprog kalder asylshopping, hvor lande, der har liberale regler, bliver asylmagneter. Jeg synes, at det er væsentligt, at man på det område dér får skabt ensartede behandlinger, først og fremmest fordi det ikke er tilfredsstillende ud fra et humanitært synspunkt, at en asylsøgers skæbne afhænger af, hvilket land ens fly tilfældigvis lander i.

Vi synes derfor også, at der er sammenhæng i tingene f.eks. med indførelse af Dublinkonventionen, hvor førsteasylslandsprincippet bliver fastlagt, og jeg synes også, det er væsentligt at fremhæve, at EU's fingeraftrykssystem, altså Eurodac, vil være med til at løse de her problemer, der f.eks. er omkring illegal indvandring.

Det Konservative Folkeparti ser som sagt masser af opgaver, der skal løses i EU-regi, men jeg må så også sige, at vi er meget enige med Venstre i, at der er problemer forbundet med, at vi bliver ved med at køre det her mellemstatsligt. Vi mener, at Danmark skal være med fuldt ud hele vejen. Vi mener, at Danmark skal have en mulighed ikke kun for at sidde med ved bordet, men også for at få indflydelse på, hvordan reglerne bliver, og der er ingen tvivl om, at reglerne vil blive besluttet af de andre lande, og dem vil vi så kopiere i Danmark og få accepteret vores forbehold.

Til slut vil jeg sige, og det er i relation bl.a. til SF's ordfører fru Pernille Frahm, der har talt

meget om mellemstatsligt samarbejde og åbenhed: De to ting hænger jo slet ikke sammen. Jeg synes faktisk, at et af de helt store problemer med det mellemstatslige samarbejde er den lukkethed, som det ofte fører med sig, når man taler mellemstatsligt, den manglende parlamentariske kontrol. Jeg synes måske, at det er lidt paradoksalt, at nogle af de partier, som ofte ikke kan få nok parlamentarisk kontrol, åbenbart når det gælder EU-området støtter, at her skal der bare være lukkethed og mellemstatsligt samarbejde, hvor regeringerne kan aftale alt muligt, men hvor vi i parlamenterne sådan set ikke kan kræve på forhånd at få alt at vide.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jo, der skal være masser af kontrol, vil jeg sige til fru Lene Espersen, men det, jeg tog ordet for, var ikke for at korrigere den åbenbare misforståelse, fru Espersen gjorde sig til talsmand for i forhold til unionsmodstanderpartierne. Det var for at komme med en kommentar omkring fru Lene Espersens tanker omkring grænsekontrol.

Altså, kan jeg få den konservative ordfører til heroppefra ligesom Venstres ordfører at fastslå, at grænsekontrollen mellem eksempelvis Danmark og Tyskland ikke har nogen effekt? Den er i givet fald, hvis der er en effekt, så ubetydelig ifølge De Konservative, at det er fuldstændig omsonst at bevare den. Det vil jeg gerne have fastslået.

Nu hvor fru Lene Espersen i enhver EU-debat har så travlt med at forklare, at vi skal have forbeholdene slettet, og det kan ikke gå stærkt nok, vil jeg gerne spørge fru Lene Espersen: Drejer det sig kun om, at man skal spørge befolkningen, når der skal mere union til, eller vil fru Lene Espersen acceptere, at man, hvis man spørger befolkningen om, hvorvidt vi skal ophæve det danske forbehold på det retlige område, så også skal spørge befolkningen, om befolkningen i virkeligheden ønsker medlemskab af Schengen?

Jeg synes, de to ting nødvendigvis hænger sammen, for man kan jo ikke på den ene side være medlem af Schengen og så opretholde det danske forbehold og heller ikke omvendt, og derfor må De Konservative da være med på, at vi stiller det spørgsmål til den danske befolkning, samtidig med at der i givet fald skulle opbakning til en folkeafstemning om det retlige forbehold.